

VZPOMÍNKY NA VÁNOCE - IX.

Čtvrtek, 17 prosinec 2009

"Mám dnes smutek na dušičky", napsal mi Michal. "Museli jsme nechat uspat našeho kočku Lízinku. Měla už deset dní jaké bolesti, nepatřila chodila, prostě bolela. Dala mi krásných víc než šestnáct let radosti a já, to se ví, jsem z toho celý namáklý." Ale protože tohle má být vzpomínání na krásné Vánoce, napsal mi a vám všem následující vzpomínku.

Na Vánoce, na jedny z těch opravdu nezapomenutelných:

Tak tedy. Nemohu a nechci psát o Vánocích, kdy jsem dostal nejvíce dárků, nemohu psát o Vánocích, kdy jsem dostal nejkrásnější dárek, ale napíšu o Vánocích, na které nikdy nezapomenou a ani nemohu. To bylo v roce 1984, kdy jsme pod péřím laskavého Traiskirchenu žili v Gasthofu Gruber v Ramsau, pochopitelně v Rakousku. Neměli jsme doslova nic, bydleli jsme my tři, s Aničkou a našim Péťou, v jedné místnosti, v tomhle gasthofu. Laskavostí místního obecního výboru jsme dostali vánoční stromek i pár ozdob na něj. Žádné dárky, které bychom si navzájem darovali, jsme neměli, protože jsme prostě neměli peníze na ně. Nebrali jsme žádnou podporu a kromě jídla a pokoje zadarmo jsme prostě neměli nic. Na Vánoce jsme dostali jako obvykle veškeré, tentokrát ne ve společné jídelně, a s sebou do našeho pokoje. Tradiční rybu, i když kapr to nebyl, ostatně to nás nemrzelo. . . . Ale poslouchejte, protože jsem to psal a koček. Padal sníh, mrzlo, sníh kápal pod nohama a my jsme byli na katolickou mši. Nejsem katolík, přesto mne katolická mše dojíhá ze všech nejvíce, prostě jak cítím přítomnost Ducha Svatého. Mše byla měcky, jak jinak, moc jsem nerozuměl; i když co to kecám, rozuměl jsem tu a tam nějakému slovu. Nakonec zhasli, jen vánoční strom se svíčkami svítil dál a zpívali jsme Svatá noc, tichá noc... Oni, myslím tím místní, zpívali tuším, že to je měcky Heilige nacht, ale kdo by se o to staral. Prostě mi to v tu chvíli rvalo srdce. .

Pak jsme vyšli ven, do toho lehynce padajícího sněhu, co nám kápal pod nohama, a našel kostela trubač. Nevím, kde je sehnali v té výšce, ale to taky není důležité. Byli tam, a já brešel jak pominutej a breším dodnes, když si na to vzpomenu. . . Tak, to byly nejdělejší Vánoce mého života, Vánoce, kdy jsme neměli nic, než těch pár věcí na sebe, které jsme si brali s sebou na letní dovolenou do Jugoslávie. Vánoce, kdy jsem si sáhl opravdu na dno mé duše, kdy jsem pocítil opravdu co je a není v životě důležité. To jediné. Láska. Potom, po dlouhém čekání konečně dorazili do vysněné a vytoužené Ameriky. Zase tak jako s námi v kufrech, v kapse toho bylo ještě málo, to nechci psát. Přestěhovali jsme se z Boise v Idahu do Los Angeles, kde údajně mělo být práce dost. Nějaký čas trvalo a dříve než práce, kde bychom si vydělali na slušné životní, vstoupila do našeho života kočička Liška. O tom už jsem tu psal a nechci se opakovat. Článek končí její smrtí s tím, že nám nechala adoptivního Rézinka. Ten nás po dlouhé nemoci opustil v roce 2002 a zbyla po něm jeho kamarádka Lízinka. S ní jsme měli doma ještě další čtyři kočky; ony si to jak děkují, že jsme asi hodná a že se u nás dobře jí. Mám dušičky, protože Lízinka nás opustila věčně. Já vím, tohle má být o Vánocích a ne o kočičkách, jenže ty k tomu patří. Nastávají se pod stromek, zázrakem po něm nelezou, a snad si tohle nepřetou, aby se nepoučily. (na obrázku Lízinka, když jsme u veterináře na Aničku, aby se s ní rozloučila.) V Los Angeles jsme prožili své první Vánoce. Peníze jako obvykle žádné, už jsme se smířili s tím, že nebude ani stromek ani dárky, našel jediný přítel byl z kostela, kde Anička v neděli dopoledne a večer hlídala děti. A - stal se zázrak: to byl vlastně nejvíce dárček, který jsem v životě dostal, od mladých manželů, zatím bezdětných, členů kostela, jsme dostali 100 dolarů. Kouř jsme stromek, našemu Péťovi dlouho slibované autíčko na vysílání, i na něco k snědku zbylo. Tak, to byl nejvíce dárček, který jsem snad dostal.

Na obrázku jsme my s už vyrostlým Péťou, jeho manželkou Stacey a jejich míchanou vlásko-labradorskou Elinkou. Je to už taky není, zvířátko prostě nevíjí dost dlouho, v porovnání s námi. Naš život je proto pořád zнова a zнова poznamenáván jejich odchodem. A vždycky zнова a zнова se ptám - proč? A už jsme zase u té lásky. To všechno ostatní totiž není důležité... Michal